

Opět ve stavu

Dva strážní v ranním šeru kouřili cigaretu a choulili se přitom v závětrí provizorní budky u závory. O kus dál mezi stromy vykukovaly hranaté obrysy narychlo postavených dřevěných budov, lomené střechy provizorních dílenských hal, velké nádrže s vodou pro lokomotivy. Vlak, který mě sem zavezl, tady nezastavoval, strojvůdce mi pouze přibrzdil. Dostat se ze Staagu bylo jednodušší, než jsem čekal. Stačilo obléct se do uniformy a na nádraží si vybrat vlak směřující na jih podél hranice, k Bremsku, poslednímu dopravnímu uzlu v civilizaci, dál už ležela jen Pustina. Teď už vlastně ne Pustina, ale území nově obsazené Spojenou aliancí států. Ale pro mě Pustina.

Ti dva mě pozorovali, svobodník s desátníkem, cigarety chráněné v dlani, pušky na popruzích hlavněmi dolů.

Napůl jsem čekal, že na mě štěknou: „Stůj, kdo tam!“, jako by hlídali muniční sklad, ale místo toho mi v poslední chvíli ležérně zasalutovali.

„Vracím se z dovolené,“ řekl jsem.

„Dneska tady nestaví žádný vlak, pane rotmistře,“ řekl svobodník.

Vypadalo to, že bude chtít vidět mé doklady. Jako strážný na to měl nárok.

„Jel jsem nákladním, přibrzdil mi,“ prozradil jsem mu, z příruční brašny vytáhl roli včerejších a předvčerejších novin a podal jim ji.

Po cigaretách a alkoholu nejcennější artikl.

„Otevři bránu,“ houkl desátník a schoval noviny pod blůzu uniformy.

„Kde se mám hlásit?“ zeptal jsem se ještě.

„Třetí budova od brány, provozní věci řídí kapitán Horsch. Ale ještě bude asi spát.“

Poděkoval jsem a zamířil k udané budově. Ti dva za mnou opět zavřeli.

Bremsk byl vojenská základna, ale už v průběhu pár kroků na mě působil jako místo, kde se daří udržovat pořádek a řád jen s nejvyšším vypětím, kde stačí jen trochu polevit, a vše se zvrhne v chaos. Svědčily o tom hromady stavebního dříví, množství složených kontejnerů s bůhví čím, zdánlivě nekonečné zásoby kolejnic a další provizorně uskladněné zásoby. Většina z toho před nepřízní počasí zakrytá plachtami, ale očividně jen provizorně a občas mizerně. Dojem neuspořádanosti korunovalo množství nedokončených staveb.

Našel jsem označenou budovu. Okna byla jen tmavé čtverce ve světlé ploše čerstvých trámů. Buď uvnitř nikdo nebyl, nebo všichni spali. Přesto jsem zkusil kliku – bylo otevřeno.

Vstoupil jsem dovnitř, na konci temné úzké chodby jsem spatřil světlý obdélník, zřejmě dveře, kterými prosvítalo světlo. Stačilo pár kroků a byl jsem u nich.

„Vstupte,“ ozvalo se téměř okamžitě po mém zaklepaní.

Poslechl jsem, za stolem pokrytým komíny srovnaných papírů seděl muž ve zmačkané uniformě kapitána, tvář šedivou stejně jako rodící se ráno.

„Rotmistr Maxmilián Bronštejn, hlásím se do služby po návratu z dovolené, pane kapitáne,“ oznámil jsem téměř současně se zasalutováním a podal mu vojenskou knížku, dovolenku a umístovací rozkaz.

Kapitán všechny tři doklady položil na poslední volný zbytek stolu před sebe a jeden po druhém si je prohlédl. Lampa osvětlující místnost zablikala a zhasla, zřejmě došla její náplň. Už však bylo dost světla, aby mohl číst i bez ní.

„Dovolená po výcviku, prodloužená kvůli rodinným záležitostem,“ konstatoval. „Přijel jste skoro o týden dřív,“ naznačil otázku na konci věty.

„Pohřeb proběhl, neměl jsem proč se dál doma zdržovat,“ odpověděl jsem stručně.

Přikývl, má odpověď ho už nezajímala. Venku někdo začal vytrubovat budíček. Vstávalo se tady hodně časně, zhodnotil jsem.

„Ukončil jste Tankovou akademii s vyznamenáním, povýšený na rotmistra,“ četl ve vojenské knížce, tentokrát nahlas. „Mám naložit celý vlak tanků a expedovat ho do Pustiny na frontu. A nikoho, kdo by to zvládl,“ zvedl oči od dokumentu a podíval se na mě. „Přidělím vám k ruce pobočníka, který vás zasvětí do situace a obeznámí vás s detaily. Váš úkol je naložit stroje prvního a druhého tankového praporu pluku Stavovské republiky a Obchodní ligy, dále stroje tankových praporů Velkovévodství a Svobodných spolkových zemí. Plně vyzbrojené a k boji připravené tanky, rozumíte!“ zdůraznil. „Mají odjíždět popozítří, ne pozítří,“ opravil se po nahlédnutí do papíru na vrcholku jednoho ze sloupců. „Nechci mít žádné problémy, až to jejich auditoři budou před odjezdem kontrolovat.“

„Pane kapitáne, omlouvám se, ale na něco takového nemám kvalifikaci,“ řekl jsem klidně.

Byl jsem pouhý rotmistr, kvalifikovaný pro velení tanku, po základním zaškolení i jinému druhu zbraně, například dělu nebo pěchotnímu transportéru. Dále jsem byl cvičen ve velení rotě, v případě nouze četě. Tohle byla práce pro mnohem vyšší šarži s většími pravomocemi, zkušenostmi.

„A vy si myslíte, že já mám kvalifikaci na to, abych řídil celý tenhle mumraj?“ kývl neurčitě do prostoru. „Já jsem tady na to prostě zbyl a stejně to padlo i na vás.“

Asi jsem vypadal příliš neochotně.

„Tohle je rozkaz, rotmistře, rozumíte? Potřebuji, abyste ty tanky dostal v bojeschopném stavu na vlak. Mám tady pár bažantů s rychlokurzem a tři roty dělostřelců, kteří mi s tímhle nepomůžou, ani kdyby chtěli!“ vykřesal ze své únavy jiskru rozhodnosti.

„Rozkaz, pane kapitáne,“ potvrdil jsem.

„Ubytujte se v baráku hned vedle, tohle je pro službu,“ načrtl na papír pár slov, složil ho napůl a podal mi ho. „Po snídani se dejte do práce, večer mi ohlásíte stav. A pamatujte, pozítří ty vlaky vyráží!“

Rozkaz je rozkaz, to jsem se už dávno naučil.

S břichem plným teplé ovesné kaše a dvěma krajíci chleba s pár plátky slaniny do rezervy v kapse jsem hned po snídani vyrazil v doprovodu muže v civilním obleku za svými úkoly. Představil se mi pouze jako advokátní koncipient kanceláře Dupo a synové zastupující společnost Ferrum Manufactory. Věděl jsem, že jde o zbraňovou manufakturu vyrábějící, a hlavně navrhuující tanky, děla a vůbec většinu

typů moderních zbraní. V Tankové akademii jsme trénovali na jejích prvních prototypch.

„A váš úkol je?“ zeptal jsem se, zatímco jsme kráčeli proti směru pochodu zástupů vojáků, většinou v uniformách Velkovévodství nebo Spolkových zemí. Vojáky soukromě financovaných jednotek jsem moc neviděl, což bylo zvláštní, protože právě tyhle jednotky měly dostat očekávané posily nejmodernějších zbraní, které byly k dispozici.

„Zajistit, aby námi zastupovaná společnost nebyla poškozena neplněním závazků ostatních,“ dostal jsem odpověď, která mi nic neřekla.

Věděl jsem, že kde jsou tanky nebo jakákoliv složitější vojenská technika, tam musí být M-mechanici. Bez nich to prostě nešlo, protože každý kus měl svá specifika, mouchy. S těmi jsem se musel domluvit v první řadě.

Právní koncipient mě vedl až mimo vlastní hlavní obydlí k velké části Bremsku k velkým montážním halám a překladišti napojenému železniční vlečkou na hlavní zásobovací trasu směřující do Pustiny.

„Ty stroje jsou moc velké a těžké na to, abychom je dopravili z dílen Ferrum Manufactory v celku. Dovážíme zvlášť podvozky, věže a kanóny,“ prozradil mi.

Spíš bych si tipnul, že některé ze států nepovolily přes své území dopravu tak složitých a komplexních strojů daleko za Chandrekosovou mezí. Ne všude byli pokrokoví, někde docela rozumně lpěli na konzervativních bezpečných tradicích. Výbuch jediného tanku, kde by selhaly všechny techniky udržující extrémně komplikovaný lidský výtvar stabilní navzdory mezi, by snadno způsobil vyhlazení

celého města. Vlastně bylo zvláštní, že se něco podobného už dlouho nestalo. Ne za mého života.

Z dalšího přemýšlení mě vyrušil zvuk vzrušené debaty hrozící přerůst každým okamžikem v hádku.

Hlasy se nesly ze vchodu do největší haly klenoucí se i nad koleje.

Skupina vojáků v uniformách Velkovévodství vedená vysokým mladíkem s rezavými vlasy s čepicí frajersky nasazenou na stranu.

„Říkám vám, že ty tanky naložíme, dostali jsme rozkaz!“ opakoval zjevně už poněkolkáté o hlavu menšímu muži.

To, co mu chybělo na výšku, doháněl šířkou ramen. Nebylo to úplným pravidlem, ale většina M-mechaniků byla podsaditých a silných. Možná za to mohly velké kusy železa a jiných materiálů, se kterými tak často manipulovali.

Vojáků bylo v hangáru deset, M-mechanici byli jen tři, ale nezdálo se, že by jim to vadilo.

„Prostě nesvěřím naše stroje někomu, kdo to s nimi neumí, ani kdybych dostal rozkaz od samotného vašeho pomazaného císaře,“ řekl muž.

Můj průvodce nesouhlasně polkl, jako by to nebyla správná odpověď.

„Nemáme císaře, ty debile,“ vytočil se Zrzoun.

„Pánové, pánové, klid, přicházím s rozkazy přímo od kapitána Horsche,“ zamíchal se do debaty rychle advokátní koncipient, „a přivádím tady pana Bronštejna, rotmistra Bronštejna,“ opravil se.

„Dostal jsem za úkol naložit tanky,“ řekl jsem suše.

Vůbec se mi do sporu nechtělo zasahovat, ale musel jsem.

Zrzoun i šedivý M-mechanik se na mě podezřívavě podívali.

„Plně vybavené, bojeschopné tanky. K tomu připřáhnout vagóny se zásobami na týden nasazení.“

„A ty seš kdo, že nám chceš rozkazovat?“ otočil se proti mně vztekle Zrzoun.

„Rotmistr Bronštejn a vy jste rotný, víte, co to znamená?“

Zrzoun bojoval se svým vnitřním parním kotlem. Rozhodl jsem se přiložit a vyčistit mezi námi vzduch.

„Že budete poslouchat rozkazy, je vám to jasný? Prostě srazíte paty a uděláte, co vám řeknu!“

Vzhledem k místnímu nedostatku personálu se Zrzoun pasoval do role nějakého místního kápa, nebo jím doopravdy byl. A má věta byla poslední kapka, páru neupustil, místo toho explodoval. To už jsem měl ale ruku v kapse. Napřáhl se, nakročil si a dostal pravý spodní hák bez rozmachu. Netrefil jsem ho ideálně, ani nemám super ránu, ale pěst s nasazeným boxerem ho spolehlivě poslala k zemi.

„Buď ho teď vy dva odvedete a vysvětlíte mu, co je pro něj dobré, nebo ho čeká vojenský soud za napadení vyšší šarže,“ řekl jsem stroze a gestem vybral dva vojáky z hloučku.

Rvačka rotmistra s rotným by na vojenský soud asi nebyla, ale o to teď nešlo. Zrzounovi muži se po sobě podívali, dva vybraní přikývli a pomalu svého parťáka začali zvedat.

„Možná ho raději vezměte na ošetřovnu. To zakopnutí bylo opravdu ošklivé,“ doporučil jsem jim.

„Kuřácká přestávka, mimo montážní haly,“ odvelel jsem zbytek mužů.

Pomalou, ale bez odmlouvání poslechl.

Kdysi bych se po takovém konfliktu třásl napumpovaný adrenalinem, teď to byla jen drobná nepříjemnost, kterou

jsem překonal, jak nejjednodušeji to šlo. Proti událostem ve Staagu představoval výbušný rotný opravdu jen drobnou nepříjemnost. Obrátil jsem své myšlenky z minulosti k tomu důležitému – ke dnešku.

„Ukážete mi vaše stroje?“ obrátil jsem se na M-mechanika, který předtím diskutoval s rotným.

Chvíli si mě prohlížel, pokrčil rameny a beze slova zamířil do šera jedné z okolních hal. Následoval jsem ho, zástupce společnosti Ferrum Manufactory zůstal trochu nejistě na místě. Do ztemnělého prostoru zaplněného temnými hranatými stroji se mu nechtělo.

Hala byla, stejně jak jsem byl zvyklý z akademie, postavená narychlo, bez pořádných základů, jen nosné trámy ukotvené v zemi. Jejím hlavním účelem bylo chránit materiál uvnitř před přímou nepřízní počasí. Vlastně to byla jen střecha, skutečné stěny chyběly, nahrazovaly je plachty z tkaných textilií.

Na kolejích a na nízkých vagónových plošinách stály podél obou látkových stěn monstrózní ocelové stroje, věže otočené na stranu s kanóny směřujícími do vnitřního prostoru, aby se do haly vešly. Byly to jiné typy, než na kterých jsme se učili. Už na pohled těžší, lépe pancéřované. A s kanóny výrazně větší ráže. Průlezem řidiče jsem nakoukl dovnitř a posvítil si zapalovačem, abych lépe viděl: ovládací prvky zůstávaly téměř stejné. A opět jsem viděl rozdíly mezi každým jedním strojem, jak je M-mechanici přímo za pochodu v průběhu výroby vylepšovali.

„Kolik váží?“ zeptal jsem se.

„Limit je čtyřicet tun, aby to vagóny zvládly,“ dostal jsem odpověď.

Dřepnul jsem si a prohlížel si plošiny, na nichž byly první tanky usazené. Robustní čtyřnápravový železniční podvozek, rámová plošina, nárazníky a na každé straně oko na tažení.

„Nešlo by je přitáhnout rovnou, jak stojí, ke správnému vlaku a s nimi jednoduše přejet z jednoho vagónu na druhý?“ navrhl jsem a podíval se na své průvodce.

„Nešlo. Plošiny jsou mnohem nižší než vagóny Vévodství, taky mají jiný rozchod než železnice, co se buduje směrem do Pustiny,“ prozradil mi šéf trojice.

„Chyba v plánování,“ nadhodil jsem.

„Menší,“ přitakal M-mechanik.

V prostředí dílen a v blízkosti svých výtvorů se všichni M-mechanici chovali klidně, až uvážlivě, jako by si každý pohyb, gesto rozmýšleli předem. Když znal člověk jednoho z nich, měl pocit, jako by je znal všechny. Mimo jejich pracovní prostředí to však neplatilo, tam se každý choval dle svého naturelu.

Muž mě pozoroval, jako bych právě procházel nějakým testem nebo zkouškou.

„V tom případě potřebujeme rampu, co unese čtyřicet tun. Velmi pozvolnou rampu,“ zdůraznil jsem.

Prsty pravé ruky jsem odměřil rozchod pásů.

„Teď si pojďme prohlédnout vagóny,“ požádal jsem.

Vrátili jsme se ven a pokračovali podél haly a kolejí dál dozadu, kde se k nám připojili další dva M-mechanici. Advokátní koncipient se spokojil s tím, že mě sledoval z bezpečného prostoru před halou. Mezi kolejiště, pod břevna jeřábů, kladkostroje a do labyrintu montážních jam se mu očividně nechtělo.

Vagóny, na které jsme měli tanky naložit, stály nedaleko na slepé koleji. Přeměřil jsem rozměr nákladní plošiny, zkontroloval její bytelnost a sáhl do kapsy pro cigaretu. Všiml jsem si, že M-mechaniky zaujal můj zapalovač. To už se stalo, historie se opakovala.

Podržel jsem ho v dlani a nabídl ho k prohlídce. Jejich podsaditý šéf si ho opatrně vzal, otočil jím v prstech, škrtl, chvíli pozoroval plamen, pak ho zhasl a zase mi zapalovač vrátil.

„Vyrobený na koleně. Někde tam,“ naznačil směr do Pustiny.

„Ano,“ potvrdil jsem a nabídl jim z cigártašky. Zbyly mi dvě poslední cigarety. Zapálil jsem si a dopřál si první dlouhý šluk. Kouřili jsme mlčky, viděl jsem, jak se mezi dílnami, skladišti a halami blíží vojáci, které jsem předtím poslal doprovodit pošramocенého rotného.

Bud' se advokátnímu koncipientovi nechtělo stát před halou samotnému, nebo ho znervózňovali přicházející vojáci. Velmi opatrně, aby nikde nezakopl, o nic se neotřel a neumazal, přešel k nám.

Slunce už dávno vyšlo, ale skrze nízkou oblačnost ho bylo možné jen tušit, ne vidět. Ve vzduchu se vznášela vlhkost, půda pod nohama byla na povrchu rozměklá. V sychravém počasí jsem cítil teplo hořícího konce cigarety v dlani.

„Ty plošiny jsou dost úzké, pásy budou na každé straně přesahovat o půl šířky dlaně,“ poznamenal jsem.

„Je to tak,“ potvrdil hlavní M-mechanik. „Vagóny dodala spolková vláda. Opět menší chyba.“

„Bude se muset najíždět hodně přesně,“ pokračoval jsem v úvahách.

„Umíme to s našimi stroji hodně dobře, klidně tam s nimi najedeme,“ navrhl M-mechanik.

„To nesmíte. Náklad zboží už není v rozsahu smlouvy. Pokud by došlo k nehodě, byla by za ně zodpovědná Ferrum Manufactory, a to je nepřijatelné,“ promluvil poprvé za celou dobu koncipient.

Všichni jsme se na něj podívali, jako bychom studovali obzvlášť zajímavý exemplář cizokrajného hmyzu.

„Začneme s rampou, uděláme ji z kamenů a hlíny,“ podíval jsem se na vojáky. „Ty tomu velíš,“ ukázal jsem na vojína, který se pohnul jako první a vypadal, že ještě včera seděl ve školní lavici. „Bude muset být hodně široká, aby se nám nerozjížděla, ale stejně bude třeba připravit materiál na opravy. Koleje pod vagónem zakryjeme dřevěnou stěnou, kterou zapřeme o postranici, ať je pak nemusíme pracně čistit,“ začal jsem vysvětlovat.

Chvíli to trvalo, ale nakonec to vypadalo, že pověřený kluk a pár dalších pochopilo, co po nich chci.

„Dostaneme se nějak jednoduše k náradí?“ otočil jsem se k M-mechanikům.

„Lopat a krumpáčů je tady dost, to ruce chybí,“ dostal jsem odpověď.

Nějakou dobu jsem sledoval, jak se můj oddíl zapracovává, a vyznačil jim, jak rozlehlou a dlouhou si rampu představuji. Vybudovat ji znamenalo navozit padesát kubíků hlíny a kamení. Naštěstí nás na to bylo dost.

„Nastartujeme jeden tank, abych si vyzkoušel, jak to půjde?“ navrhl jsem a podíval se na M-mechanika.

Chvíli má slova zvažoval.

„Jo,“ odpověděl stručně a zamířil do haly.

Koncipient nás nešťastně následoval.

Dlouho po poledni se mi po několikanásobném upravování a vylepšování rampy podařilo najet na vlak s prvním tankem. Na Lanceho mistrovství jsem neměl, ale stroj oproti výcvikovým mašinám, na nichž jsme se učili, reagoval na první zmáčknutí pedálu, řazení rychlostních stupňů nebylo hrou v kostky.

„To nebylo špatný,“ zhodnotil šéf M-mechaniků, když jsem se zpocený až po kořínky vlasů vyškrábal poklopem z místa řidiče ven.

Navigoval mě společně s jedním z vojáků. Toho jsem musel angažovat kvůli koncipientovi, který trval na svém, že M-mechanici mohou poskytovat pouze konzultační činnost, nikoliv cokoliv přímo vykonávat. Kdybych se spolehl na pokyny nezkušeného a vyděšeného nováčka, skončilo by to zdemolováním vagónu a možná i tanku.

Zkontroloval jsem přesah pásů na obou stranách vagónu, rozdíl nebyl větší než šířka mého ukazováku.

„Ne, není to špatné,“ souhlasil jsem.

Cítil jsem se, jako bych uběhl deset kiláků s plnou polní, zpocený jsem byl i za ušima. Najíždět s tankem s potřebnou přesností pro mě nebylo nic jednoduchého.

Až teď jsem si všiml, že mému úsilí přihlíželi všichni mí vojáci a zřejmě kompletní osazenstvo M-mechaniků. Bylo jich dvacet. Na hlavní transportní uzel zajišťující dopravu materiálu pro celou jižní frontu technické zajištění nic moc. Přišlo mi, že velení dělá ještě víc chyb, než se dalo vysvětlit standardní tupostí a idiocií.

„Rampa mi při nájezdu na vagón trochu uhnula pod pásy,“ oznámil jsem. „Je třeba ji opravit a rozšířit,“ řekl jsem a podíval se na vojáka, kterého jsem dříve pověřil velením skupiny. Ostatní ho oslovovali Leo.

„Provedu, pane rotmistře,“ zasalutoval mi.

Trochu mě to překvapilo.

„Dejte se do práce,“ pobídl jsem je nevojensky.

Na velení jsem nějak nebyl připraven. Důležité ale bylo, že rozuměli, co od nich potřebuji, a všichni se chopili nářadí.

Rozhlížel jsem se a ještě chvíli odpočíval. Více než tanků bylo v halách a na nekrytých vagónech uskladněno mnoho děl nejrůznějších ráží a typů. Od lehkých polních děl, k jejichž obsluze stačilo šest mužů, až po těžké velkorážové kanóny, které muselo táhnout několik koní a připravit je do bojové polohy trvalo hodiny. A stejně jako u tanků, každý kus byl trochu jiný, jak tvůrci postupně vylepšovali design a lépe a lépe bojovali s mezí stability.

„Na tolik železa je tu málo lidí,“ poznamenal jsem.

„A bude ještě méně,“ odpověděl mi hlavní M-mechanik.

Jeho lidé chvíli po naložení prvního tanku odešli, zůstal zde jen se dvěma dalšími, aby na nás dohlíželi.

„Jedeme na frontu, máme se starat o tyhle drobečky,“ ukázal na tanky. „Podpora, údržba, tříměsíční kontrakt se spolkovou vládou a Velkovévodstvím.“

„Je to hlavní dopravní trasa, nedává moc smysl šetřit na takovém místě lidmi,“ poznamenal jsem.

„Horsch stále žádá o posily a celé měsíce marně. Ale zdá se, že konečně nějaké dostal,“ ukázal M-mechanik za mě.

Mezi obytnými baráky o kus dál pochodoval oddíl vojáků, kteří právě dorazili. Vypadali, že posledních pár kilometrů šli pěšky. Čekala je spousta práce, nedokončené stavby dalších skladišť, hromady provizorně složeného materiálu, desítky tun uhlí na překládání a spousta

dalšího. Ale i kdyby jich dorazilo třikrát, pětkrát víc, stejně by to nestačilo.

„Ve válce spousta věcí nedává smysl,“ pokrčil rameny.

„Proč vlastně stroje nenaložili tihle?“ ukázal jsem na chlapy činící se s krumpáči, lopatami a kolečky u nájezdu na vagóny. „Podle odznaků mají tankový výcvik.“

„V kancléřském Amsku,“ přisvědčil. „Tři týdny, pak tamní akademii zavřeli. Horsch jim nedůvěřoval a my je vyzkoušeli. Neumí skoro nic. Při pokusu se rozjet zničil nejlepší z nich celou dílnu,“ dostal jsem odpověď.

Zvedl jsem se, abych pokračoval v práci. Pokud jsem chtěl splnit Horschův úkol, měli jsme toho ještě hodně před sebou.

Končili jsme až pozdě, kdy jsme už téměř za tmy nakládali naftu, munici, náhradní díly. Všechno jsem pečlivě vypisoval do zásobovacích karet průvodních dokumentů. To bylo ze všeho nejhorší. Kapitán k nám večer dokonce poslal zásobovače z jídelny, abychom nebyli úplně hladoví.

Večer jsem padl na lůžko totálně vyřízený, napětí a ná-maha minulých dnů spolu s náročným dneškem si vybíraly svou daň, už jen zout si boty pro mě představovalo náročný úkol. Staag, Webler se svým komandem, všechno mi připadalo vzdálené, mnohem méně důležité než před pouhými dvěma dny.

Ráno jsem otevřel oči ještě před budíčkem a rozhodl jsem se využít nečekaného luxusu – kapitán mě poslal na ubikace pro důstojníky. V pokoji pro dva se mnou nikdo nebyl, na židli stál dokonale vyrovnaný komín nafasovaného oblečení a dalších věcí, které tady pro mě někdo připravil.

Sebral jsem, co jsem potřeboval, a zamířil do koupelny. Horká voda byla víc, než jsem čekal.

Umyt, oholen, v čistém jsem byl opět připraven na další den. Po krátkém váhání jsem svou pistolí nechal v torně. Zbavit jsem se jí nechtěl a vlastnil jsem ji vlastně ilegálně. Navíc v Bremsku chodili ozbrojeni jen vojáci konající strážní službu.

Vzhledem k tomu, že jsem nebyl oficiálně přidělen k žádné jednotce, šel jsem se ohlásit přímo kapitánovi Horschovi. A informovat ho, jak jsem na tom s plněním jeho rozkazu.

Cestou už jsem míjel první vojáky spěchající za svými povinnostmi, proti včerejšímu ránu se ruch zintenzivnil. Nebo jsem jen vstal později, než jsem včera přijel.

„Ne, nemohu do transportu zařadit důstojnický vagón, ani když mi to dáváte rozkazem, pane majore!“ slyšel jsem Horschův vztekle důrazný hlas zpoza zavřených dveří.

Svobodník hlídající vstup do kanceláře se snažil vypadat, že tady ve skutečnosti vůbec není. „Žádný takový vagón tady nemám!“

Zůstal jsem na chodbě, nemělo cenu se cpát mezi vysoké šarže.

„Koho tam má?“ zeptal jsem se svobodníka.

„Nějakého velitele konvoje, co dorazil z vnitrozemí dnes ráno. Zítra mají pokračovat dál.“

Vzrušená debata ještě chvíli pokračovala.

„Důstojnický vagón bude přistaven, rozkaz, majore Lampere,“ zaznělo nakonec.

Kapitán Horsch svůj boj prohrál.

Dveře se otevřely, vyřítit se z nich vzteky stále ještě zrudlý muž s voskovanými kníry v dokonale nažehlené

uniformě majora a minul nás, aniž by nám věnoval jediný pohled,

Dveře za ním zůstaly otevřené, zaklepal jsem a nahlédl dovnitř. Kapitán Horsch už byl opět ponořený do svých papírů, kterých oproti včerejšku viditelně přibýlo, a pokud byl rozčilený, nebylo to na něm nijak vidět.

„Rotmistr Bronštejn. Dovolte mi promluvit,“ zasalutoval jsem předpisově.

„Pohov,“ mávl na mě Horsch. „Mluvte.“

„Přišel jsem podat hlášení o plnění úkolu,“ začal jsem, ale zastavil mě pohybem ruky.

„Máte naložený první tucet strojů, pokud nedojde k nepředpokládané události, do večera to stihneme,“ řekl stručně.

Informován byl dokonale, to jsem musel uznat.

„Máte něco dalšího?“

„Ne, pane kapitáne,“ odpověděl jsem.

„Stroje měli převzít podplukovník Koser a major Gunter, ale dnes jsem dostal informace o změně situace. Čekají už na druhé straně hranice i se svými lidmi. Tanky musíme dostat k nim.“

Nespokojeně se odmlčel a zaťukal tužkou o desku stolu.

„Protože nemám nikoho jiného, kdo by se k tomu hodil lépe, nebo přesněji nemohu si dovolit přijít o žádného člověka, kterého tu mám nastálo, budete zodpovědný za transport strojů, a přitom budete maximálně spolupracovat s jednotkou specialistů – soukromých kontraktorů vedených kapitánem Ginnem. Kapitán Ginn a jeho lidé jsou zodpovědní za stav tanků poté, co armáda a Ferrum Manufactory podepíší protokol o předání.“

„Provedu, pane kapitáne.“

Kapitán Ginn je velitel M-mechaniků, došlo mi.

Včera neměl žádné výložky, podle kterých bych mohl poznat jeho hodnost, vlastně neměl ani klasickou uniformu, spíš praktický pracovní oděv se zesílenými lokty, kolena a se spoustou kapes – v takových obvykle M-mechanici chodili bez ohledu na příslušnost ke konkrétní firmě, cechu, organizaci, nebo dokonce armádě.

„Zopakujte mi rozkaz,“ přikázal mi Horsch.

Poslechl jsem ho, vypadal spokojeně, že jsem vše pochopil.

„Nejraději bych s ním poslal někoho s vyšší hodností, ale jak jsem řekl, nikoho tady nemám. A také ohledně těch tanků dostávám od různých lidí protichůdné rozkazy. Podle některých už měly být na frontě, a jiní je zase chtějí zadržet. Já nevidím důvod, proč by tak drahé a podle všeho účinné stroje měly rezavět tady.“

Na to jsem neřekl nic, byly to spíš jeho vlastní úvahy vyslovené nahlas než rozkazy.

Úsporným rukopisem napsal na list několik řádků, podepsal se a nakonec použil razítko velitele Bremsku. Z něj jsem i ze svého místa poznal, že kapitán Horsch má po dobu vykonávání velitelské funkce zásobovací a transportní základny propůjčenou hodnost majora. Ale s tím, že by nosil správné hodnostní označení, se neobtěžoval.

Chvilí papír držel ve vzduchu a čekal, až oschne inkoust, zjevně mu na tom skutečně záleželo. Potom list opět položil na stůl a začal číst:

Personální rozkaz velitele pozemních sil číslo 223 ze dne 28. srpna, základna Bremsk.

Jmenování do hodnosti. Zařazení na služební místo.

Dnem 28. 8. jmenuji rotmistra Maxmiliána Bronštejna, služební číslo 659874, do hodnosti poručíka a současně ho zařazuji na služební místo velitele servisně transportního tankového odřadu¹ 13. pozemního pluku spojené armády Velkovévodství a Svobodných spolkových zemí.

Podepsán: major Janver Horsch

„Doufám, že to takhle postačí,“ zamyslel se Horsch nad vlastním dokumentem. „Právě jste přeskočil několik hodností,“ podíval se na mě, „ale hodnost poručíka je ta nejnižší, se kterou máte šanci dostat se přes všechny byrokratické problémy až na místo určení. Ta díra se jmenuje Kurlak. A nebojte, oni vám frčky zase seberou, až splníte úkol a odřad bude zrušen.“

Právě jsem přeskočil všechny praporčické hodnosti a stal se členem sboru nižších důstojníků. Neměl jsem z toho ani tu nejmenší radost, celé to věštilo jeden obrovský průšvih.

„Chci, abyste měl správné výložky, až odsud budete odjíždět,“ zdůraznil Horsch. „A osobní zbraň. Vaši vojenskou knížku,“ požádal. „Víc lidí než ty, které jste si tak suverénně včera přivlastnil, nedostanete,“ doplnil.

„Provedu, pane kapitáne – majore!“

Přidal do knížky další záznam a vrátil mi ji.

„Do práce, poručíku. Vlaky nepočkají a já chci, aby ty tanky byly na místě, kde je potřebují, co nejdříve. Bez ohledu na to, co si kdo v týlu myslí.“

¹ Odřad: Vojenská jednotka dočasného charakteru zformovaná za účelem splnění konkrétního úkolu. Obvykle o síle roty, praporu, někdy i vyšší. Max Bronštejn byl však dočasně pověřen jen velením jednotky o síle družstva.

„Zabezpečím, pane majore.“

„Běžte,“ propustil mě.

Zasalutoval jsem a vypadl.

V jednom jsem s Horstem naprosto souhlasil. Čím dříve budu odsud, tím lépe. Na hranici do Pustiny už Webler a jeho lidé nedosáhnou.

Horsch mi přidělil vojáky, s nimiž jsem předešlého dne pracoval, jen rotný, místní veterán, si zařídil, aby nebyl ze zdravotních důvodů stále schopen služby. To mi vyhovovalo, vypadal na problémového maníka.

Hned po snídani jsme se přesunuli k hangárům a železniční vlečce a pokračovali v práci. Všechno šlo lépe, než jsem čekal, rampa vyžadovala stále méně oprav, jak se materiál postupně zhutňoval. S nakládkou a kontrolou materiálu jsme skončili krátce po poledni. Advokátní koncipient si něco zapsal do svého sešitu, vyplnil pětistránkový dokument a předložil ho Ginnovi k podepsání. Pak mi odměřeně kývl na rozloučenou a odešel. Jeho původně pečlivě vycíděné polobotky se do bahna příliš nehodily, stejně jako tvídové kalhoty, které přes jeho snahu utrpěly pár zásahů. On celý se sem vůbec nehodil. Předpokládal jsem, že už se s ním nikdy nevidím.

„Oběd,“ zavelel jsem svým mužům. „Leo vás má na povel. Návrat po poledním klidu ve tři,“ dopřál jsem jim pauzu. „Doporučuji připravit se na zítřejší odjezd. Jedeme do Pustiny.“

Při mém posledním slově znejistěli a dobrá nálada je opustila. Napadlo mě, kde jsem přišel ke svému velitelskému tónu. V Akademii? Ve Staagu, kde jsem se jako pokoutný dodavatel dostával do lepší společnosti? Nevěděl jsem, možná to byla kouzelná moc frček, i když na to

bych si nevsadil. Nechal jsem muže odejít, obětoval svůj oběd a místo toho sledoval, jak si M-mechanici balí vybavení.

Nepotřebovali rozkazy, každý sám věděl, co má dělat. Celkově fungovali jako dokonale sehraný tým, někdy mi dokonce připadalo, že si vzájemně čtou myšlenky. Například při transportu kladkostroje se utrhlo kolo pojízdné plošiny. Hrozilo, že se celý stroj převrátí, protože jeden muž neměl šanci hroustící se masu podepřít. Spíš by se musel starat, aby se mu nic nestalo. Tady však k chlapovi na kritickém místě okamžitě bez jakéhokoliv vybídnutí přiskočili další dva a pomohli mu.

„Dobrá práce,“ ocenil kapitán Ginn.

Nevšiml jsem si, kdy ke mně přišel.

„Myslíte ty tři?“ ukázal jsem.

„Ne, myslím vaši dobrou práci. My jsme tanky naložit nemohli kvůli tomu panákovi,“ ukázal směrem, kterým zmizel koncipient. „A nikdo jiný, kdo by to zvládl, tady nebyl.“

„Naučili mě řídit tank a udělali to dobře,“ pokrčil jsem rameny.

„Ano, to vás také naučili,“ souhlasil Ginn.

„Vidím, že si s sebou vezete opravdu hodně vybavení,“ konstatoval jsem, když M-mechanici zavřeli další železniční vagón a stále ještě nekončili.

„Mám pocit, že ho budeme potřebovat,“ řekl po dlouhé pauze Ginn.

„Přemýšlím, kam zařadit vagón s mými lidmi. Asi by bylo dobré, abychom byli někde blízko vás a mohli vám pomoci, když to bude třeba.“

„A dál od velení konvoje?“ nadhodil Ginn.

Úsměv v jeho tváři byl téměř nepostřehnutelný.

„Vše pro splnění úkolu, který jsem dostal,“ odpověděl jsem.

Ginnův úsměv na chvíli zvýrazněl, pak zmizel.

„Samozřejmě, souhlasím s vámi,“ zareagoval. „Pokud vám bude stačit polovina vagónu, můžete jet s námi,“ navrhl mi. „Jeden bude zaplněný materiálem jen z poloviny. Lavice a vybavení si budete muset připravit sami. Máte na to čas do zítřka.“

„Náradí?“ rychle jsem využil nabídku.

„Nějaké vám půjčíme.“

„Děkuji, pane kapitáne,“ odpověděl jsem.

„Není zač, poručíku.“

Se svou jednotkou, odřadem, jak ji nazval kapitán Horsch, jsme do pozdního večera připravovali naši půlku vagónu k dlouhé cestě. Z prken jsme si stloukli jednoduché lavice, které dva kluci očalounili s využitím látek a výplní používaných jako výplň beden pro transport těch nejcitlivějších mechanických součástí. K tomu čtyři stoly. Navrhl jsem, zda by někdo nedokázal ve stěně původně nákladního vagónu vytvořit okno. Sám jsem si to přes své zkušenosti s budováním staveb v akademii netroufal. Přihlásili se dva truhláři. V jejich podání to vypadalo neskutečně jednoduše, dokonce někde sehnali sklo a okno zasklili. Prikázal jsem, aby je zakryli, alespoň než vyjedeme. Nemuseli jsme na sebe tolik upozorňovat.

„Ještě záchod,“ zdůraznil jsem, když už si všichni mysleli, že máme hotovo.

Podívali se na sebe, jako by se potřebovali ujistit, že to myslím vážně.

„Nevím, jak dlouho pojedeme,“ připomněl jsem. „A sta-
vět nám na požádání nebudou.“

To stačilo. Postavit na konci vagónu jednoduchou kadi-
budku nebyl problém.

Pohledem jsem přehlédl nám vyhrazený prostor. Pro
dvanáct lidí představovala polovina vagónu luxusní cestov-
ání. Zbytek zaujímaly bedny s vybavením M-mechaniků.
Podle toho, jak byly bytelné a zajištěné proti otevření, ob-
sahovaly věci, kterých si cenili. Kapitán Ginn mi důvěřoval.

Jako bych ho přivolał, právě posuvnými dveřmi nahlížel
dovnitř.

„To vypadá slušně. Máte tady skoro křesla,“ ocenil.

Viděl jsem, že jeho muži stále pracují se stroji – odmon-
tovali je od základů a připravovali k transportu.

„S tím bychom vám mohli pomoci, kapitáne.“

„To bychom ocenili.“

„Kasi, Jurte, vezměte si každý tři pomocníky a dejte se
do toho,“ přikázal jsem dvěma mužům, kteří se tak dobře
zhostili instalace oken a vůbec veškeré práce se dřevem.

Sám jsem byl zvědav, jak moc ochotně mé rozkazy splní,
M-mechanici nebyli přímou součástí armády.

Zvedli se okamžitě, asi chápali, že tuhle pohodlnou prv-
ní třídu k cestování máme jen díky laskavosti kapitána
Ginna.

„Leo, nafasuj potraviny a zásoby pro nás všechny. Podle
rozkazu máme být dva dny soběstační.“

Leo nebyl hlupák a věděl, že k tomu, aby odnesl veškerý
proviant a vybavení, bude potřebovat každou ruku, a vzal
si s sebou i zbývající muže.

„A co budete dělat vy?“ zeptal se mě kapitán Ginn, když
jsme osaměli.

„Ještě jednou zkontroluji ukotvení tanků a potom, pokud vám to nebude vadit, bych se prošel po dílnách,“ řekl jsem.

„Je to na vás, jen na sebe dejte pozor, pro neznalého to může být nebezpečné,“ kývl na mě a vyrazil za svými vlastními povinnostmi. „Stejně tam toho už moc nezbylo, to nejdůležitější vezeme s sebou.“

Zkontroloval jsem jeden za druhým všech šedesát tanků a trvalo mi to déle, než jsem předpokládal. Práce v dílnách mezitím skončila, většina světel zhasla. Přestože jsem byl po celém dni unavený, stejně jsem všechny dílenské haly prošel a zjistil, že M-mechanici naprostou většinu vybavení demontovali a naložili na vlak. Bylo mi záhadou, jak to v tak krátkém čase dokázali. Ale už dříve jsem si všiml, že tihle týpci, stejně jako jejich kolegové v Tankové akademii, dokážou věci z pohledu laiků hraničící se zázraky.

Zamířil jsem zpátky k vagónu, abych se spolu s Kasem a Jurtem a ostatními vrátil na ubikace. V tu chvíli se objevili Leo a jeho parťáci s povozem taženým koněm, kterého sebrali bůhví kde.

Raději jsem se na nic neptal.

„Máme všechno, poručíku,“ řekl Leo a já si až po chvíli uvědomil, že mluví ke mně. Na svou novou a vlastně dočasnou hodnost jsem si nestačil zvyknout.

„Co všechno?“ nechápal jsem.

„Večeři, proviant na dva dny a všechno naše vybavení,“ odpověděl s očekáváním. „Chlapi teď fasují zbraně a za chvíli jsou tady.“

Vypadalo to, že se nikdo vracet na ubikace nechce, všichni se hodlají držet co nejbliže vagónu, který jsme si tak pečlivě upravili pro budoucí cestování.

„Také pár flašek šnapsu,“ doplnil jeden z mužů schovávajících se za Leem.

„I u nás se nějaký najde,“ z přítmí vyklizené dílny se vynořil kapitán Ginn. „Myslím, že je vhodné hlídat náklad po celou noc. Ale je to pouze můj názor, nemám pravomoc rozkazovat příslušníkům pravidelné armády Velkovévodství ani žádné jiné,“ doplnil beze spěchu a zapálil si cigaretu.

Najednou jsem také dostal chuť na trochu nikotinu.

Neměl jsem velitelské zkušenosti, nevěděl jsem, co si mohu a nemohu dovolit, ale na druhou stranu mi na případných průserech až tak moc nezáleželo. Navíc nás Horsch vyčlenil jako samostatnou jednotku určenou pro jeden konkrétní úkol.

„Ubytujte se, poté rozdělte večeri,“ podíval jsem se na Lea. „Mé věci?“

„Ty jsme se vzít neodvážili, pane poručíku,“ dostal jsem odpověď.

„V pořádku. Po večeri určím hlídky a vyhlásím čas večerky. Do té doby večerní klid. Klid!“ zdůraznil jsem. Přestože jsem měl sám hlad, vyrazil jsem na ubikace pro batoh s mou skrovnou sbírkou soukromých svršků.

Přestože byla tma, bylo venku mnohem rušněji než předešlého dne, zřejmě za to mohl příjezd transportu majora s licousy. Muselo v něm být několik set mužů, celá základna náhle působila mnohem obydlenějším dojmem. Podle všeobecné nálady se velení rozhodlo dovolit mužstvu užít si poslední večer v civilizaci. Nebo za to mohl kapitán Horsch, který zvýšil přiděly alkoholu a změnil všední den za svátek. Určitě to otupilo případné spory.

Osvětlení bylo mezi budovami základny minimální, bez velkých problémů jsem se vyhnul všem nočním chodcům a dostal se do svého pokoje. Sbalil jsem si své věci, pistoli schoval do ruksaku. Standardní opaskové pouzdro patřící k poručické uniformě pro ni bylo příliš malé. Až na odchodu jsem si uvědomil, že mě chtěl kapitán Horsch před odjezdem ještě vidět.

Pravděpodobně už odpočíval někde v klubu pro důstojníky, ale rozkaz je rozkaz...

O deset minut později jsem klepal na dveře orámované stužkou světla. Žádný strážný už před nimi nestál.

„Vstupte.“

Poslechl jsem.

Kapitán, vlastně major, seděl za svým stolem stejně, jako když jsem ho viděl naposledy, dokumentů před ním přibývalo, jeho barva byla šedivější než při našem prvním setkání. Možná za to ale mohla jen začínající noc a příliš slabá lampa.

Zvedl jsem ruku k pozdravu.

„Pohov, poručíku,“ zastavil mě. „Nemáte výložky ani správné nárameníky, navzdory mému rozkazu,“ konstatoval.

Jako by ho to v zásadě nezajímalo, sklonil se, ze šuplíku svého stolu vytáhl baňatou láhev, položil ji na stůl. „Sklenky jsou na polici,“ ukázal. „Vypadají jako vázy. V zásadě jsou to vázy.“

Ušklíbnutí jsem víc slyšel v jeho hlase, než viděl v obličeji.

Postavil jsem vázy-sklenky před něj na stůl. Beze slova každou z nich naplnil až pod okraj.

„Je to hřích, takhle zacházet s dobrým pitím,“ povzdechl si. „Ale ještě horší je ho pít sám. Tanky a materiál jsou připraveny,“ řekl.

„Ano, pane kapitáne, to jsem vám –“

„To bylo konstatování, ne otázka,“ přerušil mě.

„Na zdraví. A nemusíte do dna, byla by to škoda.“

Dopřál jsem si jeden zkušební a jeden pořádný lok.

Koňak, skoro tak dobrý, jako prodával Guzzi.

Guzzi. Umřel kvůli mně. Guzzi, na kterém mi záleželo.

„Víte, poručíku, vy si umíte udělat nepřátele,“ pronesl téměř uznale Horsch a znovu se napil.

Chvilí jsem nad jeho poznámkou přemýšlel, pak se rozhodl, že necítím potřebu odpovídat, a napodobil ho.

Destilát hladil v ústech a hřál po celou dobu. Možná byl tak dobrý jako ty od Guzziho.

„Speciální kurýr,“ netušil jsem, co ta slova znamenají, ale major na ně položil důraz, „mi doručil dotaz, zda do Bremsku nedorazil svobodník Maxmilián Bronštejn.“

Weblerovy spáry dosahovaly i sem. Čekal jsem, co bude dál.

„Odpověděl jsem, že nikoliv. Protože ke mně do Bremsku dorazil, podotýkám předčasně, rotmistr Maxmilián Bronštejn,“ pokračoval Horsch. „Naprosto netuším, jak jste dokázal vzbudit zájem tak vysoko, protože ti, co po vás jdou, používají spojení vyhrazené jen pro strategické záležitosti. A vlastně to ani vědět nechci.“

Horsch se požitkářsky napil. Napodobil jsem ho.

„Také vím, že mi v posledních týdnech odebrali všechny schopné muže, kteří měli zařídit transport nejmodernějších zbraní do Pustiny, kde je tak zatraceně potřebujeme. Vy jste naproti tomu splnil mé náročné rozkazy a naložil tanky, které nikdo z mých zbývajících lidí neumí pořádně ovládat.“

Kapitán pokrčil rameny a dopil svou dávku koňaku.

Napodobil jsem ho, po náročném hladovém dni jsem alkohol okamžitě cítil.

„Takže, poručíku, na vaše zdraví. A už vás nikdy nechci vidět. Upravte si uniformu dle hodnosti, osobní zbraň nosíte v pouzdře na opasku, máte na to právo. A dostal jste to rozkazem,“ dolil nám zbytek láhve.

„Sbohem,“ vyexpedoval mě z kanceláře poté, co jsme dopili.